

POUŤ K BRANÁM ORIENTU

NICOLETTE HAVLOVÁ

POUŤ K BRANÁM
ORIENTU

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Nicolette Havlová, 2023
Cover and Illustrations © Kateřina Černická, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3310-1 (pdf)

POUŤ K BRANÁM ORIENTU

NICOLETTE HAVLOVÁ

PANGEA

OBSAH

1. KAPITOLA

Nic za mnou, všechno přede mnou 11

2. KAPITOLA

Nekonečně se měnící horizont 29

3. KAPITOLA

Tady a teď jsem správně 69

4. KAPITOLA

Nikomu a ničemu nerozumím 91

5. KAPITOLA

Svoboda, které upínáme rámy 111

6. KAPITOLA

Umění malých kroků 147

7. KAPITOLA

Cesta prostorem i časem 185

8. KAPITOLA	
<i>Tolikrát jsem člověkem</i>	219
9. KAPITOLA	
<i>Zrnko písku</i>	245
10. KAPITOLA	
<i>Záleží na perspektivě</i>	261
11. KAPITOLA	
<i>Ve dvou se to lépe táhne</i>	283
12. KAPITOLA	
<i>Jedna cesta končí</i>	321
DOVĚTEK	327
PODĚKOVÁNÍ	333
POUŽITÁ LITERATURA	335

*„Věnováno všem, kteří se rozhodli
dalekou cestou
přiblížit vlastnímu srdci.“*

Upřeně hledím do poklidné ulice a podvědomě poslouchám vášnivý rozhovor dvou přisedících mužů. Natahuji se k míse, která leží na opačné straně stolu, a vylovím přesně dvě kostky cukru na oslazení čaje. Ideální počet. Tak, jak jsem to stihla odkoukat za těch deset intenzivních dnů na cestě Tureckem. Mapy mi ukazují už jen poslední tři kilometry k mému vysněnému cíli. K chrámu Hagia Sofia. Předešlou noc jsem nervozitou nemohla ani oko zamhouřit a žaludek jsem měla jako na vodě, zkrátka pocit, jako by mě čekala druhá maturita. A možná také ano. Ne nadarmo se v pohádkách vyskytuje postava mladíka, který vyráží s plným rancem buchet do světa. Patrně prožívám stejné dojmy jako hloupý Honza, když jeho dobrodružství a zkouška dospělosti mířily ke svému konci. Nyní však sedím naprosto klidná a v hlavě mám prázdno. Z čista jasna se mi v uších rozezní štěkot. Ohlízím se a vidím, jak si

jeden z mužů hraje se Svili. Hodně mě překvapuje, jak vlídný vztah mají Turci ke psům. Za celou cestu jsem ale neviděla nikoho, kdo by nějakého vlastnil. Potkala jsem jen a pouze psy potulné, ale i těch je v porovnání s počtem toulavých koček zanedbatelné množství. Volám na Svili, abych jí mohla dát napít. Musím uznat, že vlastnoručně vyrobená psí miska se prozatím osvědčila. Ráda bych prohlásila, že s ní má souputnice vypadá spokojeně, ale těžko hodnotit, poněvadž svůj názor slovy vyjádřit nemůže. Objednávám si další šálek čaje. Nejsem si jistá, jestli to tentokrát dělám kvůli návyku, že u jednoho šálku se tu zkrátka nekončí, anebo protože si uvědomuji, že jakmile vstanu, už si žádnou pauzu před svým cílem nedám, a tohle tedy bude v rámci poutě můj zcela poslední čaj. *Jako úplně úplně poslední? To je... zvláštní.* Tato představa mnou na moment zachvěje. Mrazení mi projíždí od krku až do konečků všech prstů a vyvolá mi husinu po celém těle. Opět vhadzuji dvě kostky cukru, vypiji vše do poslední kapky, zhluboka se nadechnu a pravou nohou vykročím z čajovny. Pro štěstí.

Prudkou ulicí, která slouží pouze pro pěší, scházím spolu se svojí čtyřnohou parťáčkou do rušného historického centra Istanbulu. Na všudypřítomný mumraj už jsme si vcelku zvykli, jelikož toto město, přestože není hlavním, má jedenapůlkrát více obyvatel než celá Česká republika (neoficiálně ještě daleko více), a tak i v okrajových částech se to hemží lidmi. Tady to je ale ještě silnější kafe než doposud. Mám opravdu co dělat, abych uhlídala sebe a nenechala se srazit autem, kolem či tramvají, natož ve stejnou chvíli hlídat Svili, aby se jí něco nestalo a nepletla se neustále kolemjdoucím pod nohy. Je třeba zakročít. Přecházím k ověřené šátkové metodě. Tu jsem si během cesty s tou Potrhlinou skutečně oblíbila. Sice to vypadá úsměvně, ale svůj účel to plní. Jen jsem měla vždycky obavy,

že si takhle ošátkovaná uleví a já pak budu putovat s označovaným tričkem. To se k mému údivu nikdy nestalo, přestože na takové situace bývám úplný magnet. Šátek mám uvázaný, štěně je na svém místě, takže se můžu začít bezpečně prodírat davem.

Rozhlížím se kolem sebe. Je to neuvěřitelné, kráčíím místy, kde vše začalo už okolo sedmého století před naším letopočtem. Z okolí dýchá historie. Nejsem příliš ten typ, co by s nějakým větším potěšením navštěvoval muzea, ale Istanbul je jedno velké venkovní muzeum, kde se psaly dějiny, a to tvoří úplně jinou atmosféru. Na každém kroku lze najít něco zajímavého, přičemž člověka obklopují mešity s minarety, které se tyčí až vysoko do nebes nad všechny okolní budovy. Je to jiný, tak trochu snový svět. V hlavě si při všem tom kochání promítám svou pouť a pochvaluji si, že jsem se rozhodla správně. Kráčet z domova k sousedům Slovákům, kteří mi poskytlí výhled na ty nejkrásnější štítů hor – Vysoké Tatry. Pokračovat jen málo kopcovitým Maďarskem, kde mi dávaly dobrou noc lišky. Postupně přičichnout k zemím Balkánu a především cestovat časem při návštěvě rumunského Banátu, ve kterém mě přivítali čeští krajané dávnými tradicemi. S lehkým smutkem v srdci vynechat pár kilometrů původně plánovaným Řeckem, ale nakonec se dostat až do místa s naprosto jinou kulturou, náboženstvím a rozdílným myšlením, je přinejmenším dechberoucí. Putování po svých skýtá příležitost procházet měnící se krajinou a pomalu se ve všech směrech přizpůsobovat proměnlivému prostředí. A teď jsem tady, cíl cesty mám na dosah ruky. Mapa mi ukazuje posledních osm set metrů. Vytahuji Svili ze šátku a dáváme se do běhu se zvláštním vnitřním napětím. Nemůžu zastavit, blížím se, zároveň ještě nechci konec. Chci pokračovat, chci jít dál. Dál, až kam by mě nohy donesly. Neznámo kam.

Popadám Svili do náruče, běžím ze všech sil, už jen posledních několik kroků. Zpoza budovy se nám začíná odhalovat chrám Boží moudrosti.

1. KAPITOLA

Nic za mnou, všechno přede mnou

Nemůžu tomu uvěřit. To, co jsem poslední půlrok intenzivně plánovala, se začíná dít. Je krásný první červen 2021, Den dětí. Slunce svítí, ptáci zpívají, lidi jsou veselí, zatímco já mám dojem, že mi srdce vyskočí z hrudi. *Proboha, ty nejsi normální. Proč musíš pořád vymýšlet takové kraviny. Sed' radši doma na prdeli. Vem deku a schouli se do polohy plodu. Přikryj se od hlavy až k patě a dělej, že tu nejsi, že jsi přestala existovat. Jedno kouzelnický puf, a jsem pryč. Jo, to by bylo nejlepší. Vykašli se na to, radši dodělej školu, najdi si práci, vdej se, měj děti, vem si hypotéku a čekej na důchod. Tak by ti bylo dobře... Ne, nebylo. Přece si chceš ve stáří lehnout na kanape, povídat vnoučatům všechny ty zážitky a umírat s klidem, že jsi život skutečně prožila. Namísto pachtění se a otročení nějakému nashromážděnému majetku, chceš mít radši hlavu plnou vzpomínek. To je to, po čem skutečně toužíš. Vzmuž se. Tedy.*

Ve tvém případě asi – zženšti se? Víří mi hlavou myšlenky, které nelze zastavit. Vedou mezi sebou vypjatou diskuzi a každá je přesvědčená o své vlastní pravdě.

S přítelem se pomalu, ale jistě vyhrabáváme z postele a první, co mám na očích, je připravený batoh se vším potřebným. V mém případě možná i nepotřebným, ale to nejspíše zjistím až na cestě, jelikož v tuto chvíli jsem přesvědčená, že toho mám velmi málo a rozhodně nejsem schopná to už ani o fous zredukovat. „Navíc mi chybí ta zatracená polenta,“ povzdechnu si. Ta polenta, kvůli které jsem včera večer při finálním balení dělala takové scény, protože se ne a ne vlézt do batohu. Nakonec jsem ji s velkým smutkem musela odložit na stále zvětšující se hromádku věcí, které si nebudu moct vzít s sebou. Podvědomě tuším, že nešlo ani tak o polentu, jako spíš o ten veškerý stres, obavy a napětí, které se mnou hemžily a nepřekvapivě stále přetrvávají. Nicméně vycházet z domova, rodného Havířova, bylo z mnoha důvodů skvělé rozhodnutí. Vyrážím vstříc několikaměsíčnímu dobrodružství z mně známého prostředí. Můžu se rozloučit s rodinou a přáteli. Líbí se mi i představa, že se postupně začnu vzdalovat místům mně blízkým. Vzdalovat se domovinu a tím započít objevování nekonečných dálav. Navíc je to má první takto dlouhá pěší pouť, tudíž snížit počáteční náklady je pro mě, jakožto studentku, velmi zásadní. Když mě totiž putování nebude bavit a budu to chtít, jak se říká, „odpískat“, tak nepřijdu o finance za dopravu nebo drahý permit, který bych musela platit na oficiální dálkové trase. Třeba na velmi známé Pacifické hřebenovce. No a posledním motivem, tím zcela nejzásadnějším, je, že jdu přece ze severu na jih, takže to zaručeně musí být z kopce!

Koukám na hodiny, čas se nachýlil. To znamená jediné, poslední vážení batohu. Víím, že základní váhu mám něco

Ultralight vybavení na tříměsíční pouť

málo přes šest a půl kila. Do té se nepočítá oblečení a boty, které má člověk na sobě, plus položky, které jsou proměnlivé, jako je například voda, jídlo, palivo na vaření, v mém případě biolíh, a třeba i toaletní papír. Sbalit se na dlouhý vandr tak, aby člověku v kritické situaci nic nechybělo, ale aby se zároveň necítil jako soumar, je poněkud alchymie. Stoupám si na váhu, nejprve jen já a poté i s batohem. Koukám dolů na měnící se číslice a při přepočítání zjišťuji, že jsem se s celkovou váhou, ke které už jsou všechny zmíněné položky přičtené, vlezla do dvanácti kilo. *To vůbec není špatné! Na to,*

že jsi začátečník v ultralight výbavě. Oceňuji i odhodlání nevzít si s sebou ani to holítko. Za chvíli budeš chlupatá jak Amazonka, ale zato s krásnými pouhými dvanácti kily na zádech! Základní poučka pro snadnější absolvování dálkových treků z hlediska fyzické kondice totiž říká, že maximální váha, kterou by člověk měl nést, je dvacet procent jeho tělesné hmotnosti. To se mi tedy úspěšně podařilo. Táta mi v tomto celém vzrušujícím finalizování samozřejmě asistuje, vlastně je mi oporou téměř od samotného začátku. Vztah k horám a přírodě mám totiž částečně i po něm. Není tedy překvapením, že navzdory jeho oprávněným obavám o můj život mi v mém lehce bláznivém nápadu poskytuje nehynoucí podporu. Chudák máma má ale posledních pár týdnů spíše oči pro pláč a ještě stále někde v hloubi duše doufá, že si to rozmyslím. Cítím to. Vnímám to. Nic však neříká. Rozumí mi. Ví, jak je důležité si v životě plnit i ty zdánlivě nereálné sny.

„Poběž! Honem! Musíme to stihnout!“ volám na něj, zatímco oba klopýtáme skrz drny a pařezy, abychom získali ten nejlepší výhled. Běžíme vysokou trávou a večerní jinovatka nám promáčí kalhoty až ke kolenům. „Tati, tohle je zaručeně ten nejkrásnější západ slunce, který jsem kdy viděla,“ hlesnu, abych zbytečnými slovy nerušila to prostupující ticho. Ohlédne se na mě a přikývne. Je to ten okamžik, kdy víme, že je vše v pořádku. Není žádné včera ani zítra. Je pouze teď a tady. Jen hledíme na kresbu, která před námi vzniká. Je tak neuchopitelná. Mění se každým momentem a zdá se krásnější a krásnější. Až nakonec vše utichne. Je konec. Není to však prázdno. Jen klid.

– Jeseníky, 2015

Vycházím z rodného Havířova

Rozhlížím se po bytě a loučím se hlavně se svou pohodlnou postelí, kterou teď na pár týdnů, vlastně spíše měsíců, vyměním za spánek pod hvězdnou oblohou. Zabouchávám dveře, přičemž přemýšlím, zda jsem si něco nezapomněla, i když to by nebyl až takový problém, vzhledem k tomu, že první noc budu trávit něco málo přes dvacet kilometrů odsud. Je to prázvláštní, jako bych vyrážela jen na sólo víkend do hor, jak mám ve zvyku, ale přitom mě čeká cosi stále nepředstavitelného. S celou rodinou nasedám do auta a jedeme. „Ahoj Ivo, zrovna vyjíždíme, takže za chvíli tě vyzvedneme na vlakáči.“ S kapkou

ironie v hlase dodávám: „Doufám, že máš ten banátský kroj, mamka se nemůže dočkat, až si ho obleče a předvede se v něm při rozlučce na náměstí.“ Oba totiž víme, že mamka z našeho nápadu – navléct ji do kroje – zrovna nadšením neskáče. Snad jí spraví náladu višňovka dovezená přímo z Banátu, kterou si chceme tematicky připít na šťastnou cestu.

Ivo Dokoupil, který je koordinátorem Člověka v tísní, hraje v celém procesu přípravy cesty klíčovou roli. Je to právě on, s kým jsem se spojila, když se můj prvotní plán, že vyrazím na pouť směr Istanbul, rozrostl o nápad navštívit rumunský Banát a především o předsevzetí založit pro tuto největší zachovalou českou komunitu nacházející se na úpatí Karpat dobročinnou sbírku. K rozhodnutí zavítat v průběhu mé cesty také do Banátu došlo poté, co jsem na podzim roku 2020 svému kamarádovi a hlavně velkému cestovateli Slávkovi sdělila, že se zhruba za půl roku chystám pěšky do Turecka:

„Já nad tím přemýšlím už hrozně dlouho. Částečně i proto mám teď tu roční pauzu od bakaláře v Anglii, abych si na cestu stihla našetřit a taky nemusela čekat na konec zkouškového. Původně jsem chtěla vyrazit už fakt dávno, hned po pobytu ve tmě, ale pořád bylo spoustu jiných věcí k řešení. Klasika život, že jo. Navíc chci jít v průběhu léta kvůli počasí, abych nemusela tahat tolik hader, takže ta správná chvíle, kdy to absolvovat, se dost zúžila. Plus mě díky univerzitě čekal ten půlrok v Austrálii, o něj jsem rozhodně nechtěla přijít. Ale znáš to, lepší pozdě nežli později... Mně se prostě líbí dojít po svých do Asie, je to zkrátka kus. Procházet místy, která znám ze svých předešlých výletů... Beskydy nebo třeba i to Rumunsko, kde průvodcuji v horách pro cestovku. No a přitom se toulat taky místy, kde jsem nikdy předtím nebyla. Kromě toho všeho budu v Istanbulu úplně poprvé! Tedy, pokud se mi podaří tam

dojít. To je otázka... Haha. Jestli jo, tak domů si pak chci dojet stopem, což mi předpokládám schvalujete, pane stopaři! Bude to taková závěrečná třešnička na dortu... To bude paráda! Tedy, možná až na ty chvíle, kdy to bude úplně na hovno, ale s tím už docela počítám.“ Vedu pro sebe typický téměř nekonečný monolog. Slávek pohotově reaguje: „Si piš, že to bude někdy stát za nic. Jsem na tebe fakt zvědavěj. Bude ještě sranda, se ti budu smát. No, když půjdeš tím Rumunskem, tak by stálo za to se zastavit i v českých vesnicích, však o nich už nějaké ponětí máš, když jsme byli letos v létě na Festivalu Banát. Škoda jen, že byl kvůli koruně v Česku a ne v Rumunsku jako vždycky. Nicméně teď máš vlastně příležitost konečně vidět, jak skvělý to tam je. Eibenthal si zamiluješ, já tam byl na festivalu několikrát.“ Jeho poznámky mě začínají přesvědčovat, ať si na trase tuto malou zacházku skutečně udělám. „Ty jo, by mě zajímalo, jak jsou na tom místní, když jim tam korona překazila nejen festival, ale i turismus celkově. Vzpomínám si, jak mi Jirka Řehák, co jezdí ke krajanům pravidelně i se svými studenty, vyprávěl, že je udržitelný cestovní ruch pro obživu místních docela zásadní. Tak mě napadá, že by bylo fajn ty detaily dozjistit. Pořád se mě totiž drží vize jakéhosi přesahu té cesty, jen nevím, o co přesně by mělo jít. Nechci, aby to působilo nepřirozeně, že se snažím vytvořit třeba sbírku, jen aby nějaká byla. Nicméně v tomto případě by určitý způsob pomoci měl svou logiku... Zkusím se s Jirkou spojit, možná mě nasměruje,“ nadšeně přemítám a má představa začíná nabírat zcela jiný rozměr.

Po tomto setkání jsem začala jednat. Zjistila jsem, že omezení cestování mělo na tamní obyvatele skutečně negativní dopad. Propojila jsem se s neziskovou organizací Člověk v tísni, která v oné oblasti již dlouhodobě působí a díky nepřetržitému

kontakty s krajanými, jaké kroky je nejlepší podniknout ke správně zacílené pomoci. Společně s Ivem jsme vytvořili veřejnou dobročinnou sbírku nesoucí název „Po svých pro Banát“ na crowdfundingové platformě Donio, přičemž se vybrané finanční prostředky využijí na celkové zvelebení šesti českých vesnic jakožto turistické oblasti, pozvednutí životní úrovně místních a podporu jejich podnikatelské činnosti. Rozhodla jsem se, že půjdu ve stopách prvních osadníků z roku 1823 mířících do tehdejší hraniční oblasti rakouského mocnářství, a tímto krokem, ale i sbírkou upozorním na aktuální nepříznivou situaci obyvatel této rumunské části. No, a tak se to teď všechno hezky v souladu s mým vnitřním přesvědčením a hodnotami děje. První část cesty půjdu pro druhé a druhou potom pro sebe – české vesnice se totiž nachází zhruba v půli trasy.

„Tak tě vítám u nás v ‚budovatelském‘ Havířově, ráda tě konečně poznávám i osobně a nejen skrz obrazovku mobilu. Nasedej,“ podávám si ruku s Ivem, který je oblečený v černém obleku s příznačným kloboukem. „Sbírka už běží a máme tam prvních tisíc korun! Jsem zvědavá, kolik se nakonec vybere, snad to bude mít alespoň nějaký význam,“ otáčím se na něj na zadní sedadlo, zatímco míříme na náměstí, kde se bude konat menší tiskovka s médii, ale hlavně odkud se chystám vycházet. Parkujeme před oční optikou mých rodičů, která je v těsné blízkosti mé pomyslné startovní čáry. Prodejna nám na chvíli slouží nejen jako prozatímní útočiště před sešlostí, ale taky pro příležitost navléct mamku do onoho banátského kroje, který Ivo pro spokojenost všech, teda téměř všech, zúčastněných nezapomněl přivést. „No vidíš, jak ti sluší,“ všichni ji společně ujišťujeme, aby se nám na toto malé spiknutí nerozhodla rezignovat.

Mám radost a v břiše příjemnou nervozitu. Takovou tu, když jste jako malí nemohli usnout, protože se druhý den chystalo

něco velkého, něco úplně nového a vy jste vůbec netušili, co očekávat. Zkrátka nervozita z neznámého. Prožívám ji spolu s přítelem, rodiči, babičkou a Ivem. Postáváme u kyvadla naproti bývalé Budoucnosti (obchodní dům nyní nesoucí název Elán) a čekáme na novináře. V dáli si to k nám svižnou chůzí vykračuje nějaký štramák v bílé košili, světlých kalhotách, se slunečními brýlemi, u toho hraje na harmoniku a prozpěvuje. „Ty jo, vždyť to je děda Pavel, co tu dělá?“ neskrývám své nadšení, jelikož jsem vůbec netušila, že dorazí, a už vůbec ne to, že na harmoniku bude hrát tradiční českou muziku, která je ke snaze vytvořit česko-banátskou atmosféru jako dělaná. Postupně dávám rozhovory, fotíme se, popíjíme višňovku, tančíme, zpíváme a je to úžasný způsob loučení.

„Dobrý den, pane Januszku, dlouho jsme se neviděli, vidíte?“ oslovuji šéfredaktora *Karvinského a Havířovského deníku*. „Ještě než začnete se svými všetečnými dotazy, tak vám musím povědět něco osobního. Vzpomínáte si, jak jsem před pár lety byla u vás v redakci na povinné školní praxi? Napsal jste mi docela přísné hodnocení. S dovoláním vás zkráceně odcituji: ‚Studentka střední školy, prakticky bez zkušeností, bohužel i dovedností. Sebevědomí jí však nechybí. Snaživá, zvědavá, ovšem zpracování textu slabé. Ještě bych ji rok zkusil nechat se hledat jako novinářský elév. Pokud to nepůjde, doporučil bych jí jiný obor.‘ Nakonec jsem na základě vašeho posudku obor skutečně změnila. Na téže škole jsem z žurnalistiky přešla na cestovní ruch a průvodcovství. Myslím, že mě vaše slova nakoply a nasměrovaly, možná i díky tomu tady teď stojíme,“ vyprávím mu příběh, jak na mě svou upřímností měl pozitivní vliv, a směju se u toho od ucha k uchu. „Jo, na to si vzpomínám moc dobře. Ale zas tak přísný jsem nebyl. Vždyť jsem dodal, že jste mě mile překvapila rozhovorem s havířovskou kapelou

Světlo, a hlavně jsem pochválil povedené fotky. Ty byly velmi pěkné,“ reaguje na má slova s úsměvem na tváři a přechází k otázkám do rozhovoru o mých aktuálních plánech.

Blíží se konec setkání a s tím začátek velkého dobrodružství. Dostávám poslední přání šťastné cesty a od Iva navíc i výslužku. Avšak místo rance plného buchet je to rolnička proti medvědům. Praktické, poněvadž ta má je asi třetinová, a tím pádem pravděpodobně zcela neúčinná. Loučím se s milovanými blízkými. Slzám se nelze vyhnout. *Doufám, že snad na viděnou, domove.*

...

Horními Bludovicemi mířím k Žermanické přehradě. Je to stezka, kterou znám z útlého mládí, když jsme po ní pravidelně každé léto jezdívali na kole se spolužáky. *Tobě to snad úplně nedochází, co se právě teď odehrává. Máš před sebou měsíce dlouhé putování a nespočet kilometrů a tvůj mozek je zmatený, stále se domnívá, že jsme na procházce. Nejsme, kamaráde, bude to boj, připrav se!* Tyto pocity tu jsou se mnou a já netuším, jak s nimi naložit. Přinášejí totiž svobodu. Svobodu v té nejčistší podobě. Jako by poprvé v životě nebyla pomíjivá, ale skutečně dosažitelná. Ta má je však hořkosladká, protože tam někde v hlavě se skrývají obavy a strachy. Většina z nich není moje, ale lidí, kteří si myslí, že vědí lépe, jak bych měla žít svůj život. A možná teprve tehdy, až je nechám odplynout, se svoboda stane mojí nedílnou součástí. Možná svobodu člověk najde jen a pouze ve své vlastní hlavě.

Rozhlížím se po okolí. Zrak se mi zastavuje na nejbližším kopci – Malé Prašivé. Bude to první pahorek na mé trase a také první nocoviště. Nelze se ubránit širokému úsměvu. Svět mi

Loučení s blízkými v česko-banátském stylu

najednou připadá tak nějak barevnější. Jsem na vážkách, zda na mě pouť již začíná mít blahodárny vliv, či za to můžou ty brýle s polarizačním filtrem, které mám na očích. Tak či onak je tu nádherně a já se se svou ne příliš dobrou kondičkou sápu vzhůru.

Z mumlání pod nosem a nadávání si, že jsem svou fyzickou přípravu možná lehce podcenila, ačkoliv se mi to těžko přiznává, mě vytrhává zpráva na instagramu od neznámého tureckého novináře. Snažil se mě kontaktovat již dříve, jelikož se mnou chtěl udělat rozhovor. Já ho však po celou dobu takticky ignoruji. Nechci, aby se o mé cestě v zahraničí příliš vědělo. Chci si zachovat soukromí, tudíž i bezpečí. K mému překvapení zjišťuji, že odkaz, který mi nyní zasílá, mě přesměrovává na webovou stránku tureckého internetového zpravodajství. Napsal o mně článek bez mého vědomí, svolení, a aniž bych mu sdělila jakékoliv informace. Podle všeho si je postupně nasbíral na internetu a sociálních sítích. Člověk ještě nikam nedošel a už se o něm mluví v cíli. *Co to je proboha za bizár? Tohle je fakt nepříjemný a ještě tolik faktických chyb, ach jo. To nemají GDPR nebo tak něco?*

Z putování Tureckem mám jistý respekt, poněvadž se jedná o naprosto jinou kulturu, a já si přeji spíše co nejvíce zapadnout než na sebe přitahovat jakoukoliv pozornost. Najednou jako by se můj mobil zbláznil. Na instagram mi přicházejí další zprávy. Desítky zpráv od lidí z Turecka. Většina z nich jsou povzbudivého charakteru, sem tam nějaká nabídka k sňatku. Některé však rázně apelují, abych nikam nechodila, že je to nebezpečné. Že mě na cestě někdo zraní, znásilní, unese nebo třeba prodá na orgány Že mě zaručeně někdo zabije. Svoje slova pisatelé dokonce doprovázejí odkazy na články z roku 2008, kdy se mladá Italka s uměleckým jménem Pippa Bacca

snažila jejich zemi projet autostopem směrem k Izraeli oblečená ve svatebních šatech s prosbou o mír. Skončila tragicky, znásilnili ji a zabili. Aby toho nebylo málo, někteří z nich začínají psát nejen pod fotky s mým přítelem, ale také přímo jemu, že mě nemá nikam pouštět. *Co když mají pravdu? Kdyby mi to psali Češi, neřeknu ani půl slova, ale že mi to píšou místní o vlastní zemi?* Snažím se uklidnit, protože moje obavy, jestli jsem se rozhodla správně, narůstají. Naštěstí mě neparalizují naplno. Smrt jsem při přípravě musela přijmout za svou. Můžu umřít kdykoliv, ale taky je pravda, že některým svým jednáním tuto pravděpodobnost zvyšuji. Nechci si nic nalhávat, vím, že tohle rozhodnutí je právě jedno z takových. Vnitřně se s tím snažím pracovat bez přílišné pozornosti.

Píši proto raději novináři, který o mně informace zveřejnil, a prosím ho, aby je smazal. Záhy však přichází prozření. Odstranění článku ničemu nepomůže, a to z jednoho prostého důvodu. Vydalo ho totiž jedno z nejznámějších zpravodajství v zemi a nyní se ho všechna další rozhodla v jen trochu upravené verzi sdílet také. Nedá se to zastavit, je to obrovské tsunami, které všechny moje snahy prosadit svůj názor přesahuje. Obratem mi přichází odpověď od autora článku: „Zdravím. Jsem rád, že jste si vybrala Istanbul jako svou cílovou destinaci. náš turecký ambasador v Praze je také velmi rád, že jdete do naší země. Nemusíte se bát, náš pan ambasador mi řekl, že mu máte napsat e-mail a že vám zařídí policejní doprovod, zdarma ubytování a jídlo od hranic s Řeckem až do cíle cesty. Pan ambasador je bývalý turecký ministr, pokud budete cokoli potřebovat, náš stát je s vámi. Zároveň mě ještě informoval, že by vám rád dal dárek na cestu. Opravdu se nemusíte bát, moje neteř je ve stejném věku, žije v Istanbulu a mluví anglicky. Naše země je bezpečná. Od hranic s Řeckem vás bude všude

doprovázet policejní eskorta. Nemějte obavy.“ Čtu tyto řádky a padá mi brada, zároveň se však nejsem schopna ubránit velké dávce skepse. I kdybych přijala fakt, že má onen novinář skutečně kontakt na tureckého ambasadora v Praze, vyjádření „nemějte obavy, Turecko je bezpečný stát, bude vás doprovázet policie“ ve mně vizi bezpečí rozhodně nevyvolává, a to neberu v potaz, jak to na mě působí celkově. Trochu jako snaha využít člověka k politickým tahům a lepší vizitce, jinak si to neumím vysvětlit. A tak dělám to, co uznávám za vhodné, zkrátka tyto prazvláštní nabídky s díky odmítám.

Po pětadvaceti kilometrech přicházím na vrchol a hledím v širou dáli na naprosto úchvatný západ slunce. Nohy zatím nebolí, ale to zaručeně přijde. Zato záda mému lajdáctví vděčná nejsou. Ráno jsem si totiž příliš nelámala hlavu s tím, jak si jednotlivé věci do batohu balím. Vždycky jsem mívala batohy s vyztuženými zády. Tento odlehčený, který jsem kupovala na poslední chvíli a pořádně ho neodzkoušela, však výtuhy právě kvůli váze nemá, tudíž by člověk měl balení věnovat o krapet více pozornosti. Naštěstí zbytek své výbavy dobře znám a každý jednotlivý kousek prošel testovací fází na třídením výletu Kokořínskem. Oblast je známá především jako ráj trampů, takže jsem si samozřejmě se svým všelijak barevným ultralight vybavením trhla pěknou ostudu.

První den za mnou. Jen ležím ve spacáku a hledím do tmy. Strach ze zvuků noci se snažím snižovat pravidelným racionalizováním každého z nich. Říká se, že si na ně poutník časem zvykne, já si spíše myslím, že budu po každém dni tak unavená, že usnu dříve, než se zešeří, a spát budu tak tvrdě, že mě nic neprobudí. Jsem sama. Úplně sama. Díky tomu si uvědomuji, jak se tahle situace až možná příliš podobá té, která mě na pouť do Istanbulu přivedla. Úsměvná ironie života.

Samota. Tma. Ticho. Mnoho strachů. Mnoho myšlenek. Jedna křičí přes druhou. Kousek po kousku odhaluji své nejhlubší nitro. Čiré zoufalství přechází v úlevu. Jako by se něco zlomilo. Po velmi dlouhé době cítím, že jednou opět dokážu být šťastná na světě. Že jednou se mi navrátí radost z pouhého bytí, z možnosti žít život, z existence. To, co už tak dlouho postrádám a po čem toužím. Nebude to hned, ale vím, že to přijde. Je tu se mnou. Naděje.

Podle množství tužek, které si řadím na jedno určité místo vedle postele, jsem schopna vyčíst, že je den sedmý. Každé ráno, když mi do oddělené místnosti přinášejí snídaní, přispívám jednou tužkou na hromádku, abych měla alespoň částečně přehled. Asi bych tu musela být ještě o fous déle, abych se nechala pohltit bezčasím. Příště na čtrnáct a nechat věci více plynout.

Sedmý den ve tmě, tudíž můj poslední z tohoto pobytu, který má člověku pomoci zamyslet se nad věcmi, na které v tom urychleném světě plném vjemů nemá prostor. Za tu dobu tady jsem ztratila iluzi vlastního těla. Jako bych byla pouze vědomí bez tělesné schránky. Opakovaně se mi do mysli ukrádá jedna a tatáž postupně vykrystalizovaná myšlenka: „Zacházej se svým časem rozvážně. Máš ho omezené množství, nebudeš tu věčně. Měla bys život skutečně prožít.“ Není to nic nového pod sluncem, žádný závratný objev, který spasí svět. Všichni jsme si toho tak nějak vědomi... konce, někdo více, někdo méně. Pro mě to tentokrát ale není jen prázdná otrěpaná fráze, kterou si člověk přečte v motivační knize nebo si odsouhlasí s kamarády u piva. K těmto třem větám jsem se propřemýšlela za těch sedm intenzivních dní, zcela poprvé v mém životě tato slova nabírají na významu. Mají pro mě úplně novou váhu.

„Chci život prožít! Chci si konečně plnit ty všelijaké a jakkoliv bláznivé sny. Chci konečně vyrazit na nějakou dlouhou pěší pouť. Prostě vyrazím pěšky někam hodně hodně daleko, třeba do Istanbulu.“

– Terapie tmou, Sklenářka, 2019

Jak je u mě, nejen na horách, zvykem, opět vstávám poměrně pozdě. Probouzí mě až nesnesitelné vedro v tarpu, když se do něj začíná opírat sluníčko. Tarp je zcela nový kousek mé trailové výbavy. Liší se od klasického stanu tím, že se staví na trekovou holi a nemá podlážku. Namísto ní mi poslouží tyvek, což je lehká odolná a hlavně vodotěsná fólie, která se běžně používá jako stavební materiál. Balím se, snad už o chlup lépe, na přechod Ropičky, Ropice, chaty Slavíč, Čuboňova a mnoha dalších styčných bodů své dnešní sedmadvacet kilometrů dlouhé cesty. Většinu času kráčím s výhledem na nejvyšší vrchol českých Beskyd – Lysou horu (1324 m n. m.). Ta se mi postupně ztrácí spolu s mým rodným městem z dohledu a v dále mě začíná vítat Malá Fatra, kterou budu zanedlouho procházet. Koupel si dávám v prameni řeky Kyčmol a večer ulehám již u našich sousedů, jak je jasné z pro Česka neobvyklého turistického značení v jednotkách času, nikoliv v kilometrech. Potvrzením je také příchozí zpráva od mobilního operátora: „Vítajte na Slovensku“. Jsem spálená, na vnitřní straně pat mám dva obří puchýře, ale jsem nadšená, jak mi to šlape.

„Šťastnou cestu...“

2. KAPITOLA

Nekonečně se měnící horizont

Pomalou, ale jistě získávám grif v rychlém balení tarpu a správném uspořádání věcí v batohu. Spacák s karimatkou v nepromokavém vaku úplně na samotné dno, protože je vytahuji vždy až před spánkem. Blíže k zádům následují těžké věci, jako je solární panel, flaška s lihem, ešus (v něm lihový vaříč, titanové závětrí, nůž, zapalovač) a balíčky dehydrovaného jídla. Dále od zad povětšinou nepotřebné oblečení opět v nepromokavém vaku. Úplně nahoru samozřejmě patří kousky, které možná bude potřeba rychle vytáhnout, svačina a nakonec vak s pitím. Do sítě, která se nachází na vnější straně batohu, si umísťuji sandálové barefooty, filtr na vodu a lékárničku, abych k ní měla v případě nutnosti snadný přístup. Dát si do venkovní sítě také tarp s tykovou podlážkou patřilo v mých myšlenkových pochodech k těm světlejším chvilčkám. V dešti si díky tomuto

kroku tarp poměrně rychle postavím a vyhnu se dlouhému lovení v batohu, čímž uchráním před deštěm zbytek vybavení.

To jsem ale hlavička!

Zničehonic mi mé samolibé vychvalování přerušuje příchozí SMS zpráva.

Slávek: „Hoodně dobrá práce! Jsem na tebe hrdej... tak dojdi už na to Slovensko!“

Moje odpověď: „Ale já už jsem na Slovensku od včerejška.“

Slávek: „Hoodně dobrá práce! Jsem na tebe hrdej... tak dojdi už do toho Maďarska!“

Namotivovaná, ale hlavně pobavená Slávkovým humorem scházím z hor k přírodní rezervaci Klokočovské skály, jež je známá pro své kamenné útvary ve tvaru koulí, které vykukují přímo z horniny v strmě odříznuté skalní stěně. Ta největší měří v průměru asi půl metru. Příroda někdy opravdu kouzlí. Člověk to občas ale málo vnímá. Třeba jako teď já, kdy mi ne skutečně kručí v břiše, protože jsem se rozhodla, že si snídani vařit nebudu, ale koupím si ji dole v údolí v sámošce, která je vyznačena v mých mobilních mapách.

Tahám za dveře obchůdku. Zavřeno. Poněkud překvapení, vzhledem k tomu, že je běžný pracovní den. Usedám tedy na lavičce nedaleké autobusové zastávky a chystám se na přípravu ovesné kaše, která by rozhodně byla schopna získat minimálně čtyři michelinské hvězdy. Hlavně díky těm přimíchaným sušeným vaječným bílkům, kterých táhnu půl kila a jsou tak nechutné, že se mi z nich při každém soustu zvedá žaludek. Nicméně bílkoviny jsou bílkoviny a já jako nemasař – již po dobu sedmnácti let (ano, skutečně jsem se ve čtyřech letech rozhodla, že jíst maso nebudu, a rodiče to respektovali) – je nějak doplňovat musím. Chápejte, dříve či později tato informace přijít musela, protože vegetariáni se přece poznají podle

Národní přírodní rezervace Klokočovské skály

toho, že vám to o sobě řeknou nejpозději ve druhé větě, tak si to alespoň hned v začátcích ujasníme.

Z bílkové agónie mě vytrhává z dále běžící určitý jinoch. Šmáruje si to přímo ke mně. Konverzaci otevírá otázkou, zda

Snídaně hikerů

jsem neviděla jeho repráček na přehrávání hudby. Samozřejmě ano, leží hned vedle mě, a tak mu ho podávám se slovy, že má štěstí, že by si měl své věci více střežit.

Na to mi odvětí: „A ty hovoříš akým jazykom?“

Já: „Česky.“

On: „A to si ako odkiaľ?“

Já: „Z Česka.“

On: „A to je kde?“

Já: „V podstatě tady za tam tím kopcem, co vidíš.“

Na chvíli se zamyslí a pronese: „Jaj, tak to musí být riadne daleko.“

S úsměvem na rtech, ale taky nefalšovaným údivem, mu příkyvuji a radši se ani nesvěřuji se svým plánem, kam až že to chci dojít, protože to by s ním zajisté seklo.

V úmorném vedru stoupám do dalšího z mnoha okolních kopců. Jediné, co mě zvládá vytrhnout ze stavu apatie, jakožto výsledku pramalé kondičky, jsou louky poseté stovkami blan-kytně modrých pomněnek. A také vidina nějakého vydatného jídla ve městě Turzovka. *Anooo! Nemýlila jsem se. Opravdu, to jsou delikatesy, panečku, má ovesná kaše se může jít zahrabat. Hrachová polévka a v ní hezky plovoucí halušky, to člověk najde vážně jenom na Slovensku.* K této místní specialitě přihazuji ještě smažák s hranolkami a po oné vytříbené dietě se jdu narvaná k prasknutí potit do dalšího strmáku. Žhavá koule na nebi se rozhodla zaútočit na vše živé. Zdá se, že mě chce sežehnout jako papír, protože takové nesnesitelné vedro jsem jakživ nezažila. Aplikace na počasí ukazuje třicet sedm stupňů. Přestože si hlídám příjem tekutin, mám kšiltovku i nákrčník, začíná se tahle nepříjemná sauna na mém těle projevovat. Ruce mám v jednom ohni nehledě na namazání padesátkou, a tak krátký rukáv měním za dlouhý. Je to sisyfovská práce. Nic nepomáhá a já jen vnímám, jak mi začíná být opravdu hodně zle. *To snad ne, jestli si třetí den uženu úpal, tak se zblázním.* Sedám si pod strom